

[Glensgård.]

Så vil jeg da gerne til hr. Knud Jespersen og til hr. Kurt Hansen sige, at både VS og DKP kan regne med fremskridtspartiets fulde støtte til nedlæggelse af arbejdsretten, men det er nok ud fra andre betragtninger end dem, hr. Kurt Hansen og hr. Knud Jespersen var inde på. Det, der er i vejen, er jo, at denne arbejdsret er for langsomt arbejdende. Hvis der findes en strejke ovre i det mørke Jylland, er det ikke set endnu, at arbejdsretten tager ud og ser på de ting, som eksisterer dér på den anden side af Valby Bakke. Det er noget, der foregår her i København, og det er ud fra de betragtninger, at fremskridtspartiet ønsker at nedlægge arbejdsretten og føre sagerne over til underretterne, således at vi kan sige, at det er folk på åstedet, der tager sig af problemerne. Men uanset ud fra hvilke betragtninger VS, DKP og fremskridtspartiet ser på arbejdsretten, kan jeg da forstå, at vi foreløbig er tre partier, som ønsker at nedlægge arbejdsretten, men vi ønsker ikke fra fremskridtspartiets side at ophæve arbejdsretsloven.

**Ordføreren for forslagsstillerne (Ingomar Petersen) (RV):**

Et grundprincip i dansk arbejdsret er, at man taler sammen. Det forstod jeg også på arbejdsministeren at ministeren var enig med mig i.

Jeg er helt enig i, at Danmark er misundt af mange nationer for vort ellers godt fungerende arbejdsretlige system, og det er vi stolte af, men desværre må der være sket en svipser, da man ved revisionen af lov om arbejdsretten i juni 1973 indførte en lempelse, der gjorde det muligt at se bort fra korte, spontane konflikter på en virksomhed og lade disse iværksætte uden i det mindste at have taget en forhandling.

Det radikale venstre anser det for at være et fundamentalt princip i det arbejdsretlige system, at der ikke kan etableres en konflikt uden forudgående drøftelse mellem parterne i arbejdsforholdet om de spørgsmål, der kan give anledning til utilfredshed eller modsætningsforhold. Dette sidste forstår jeg også at arbejdsministeren er enig med os i.

Så bliver vi bebredt, at vi ikke på forhånd har optaget forhandlinger med arbejdsmarkedets parter om denne sag. Jeg

kan sige, at det har det radikale venstre med velberåd hu ikke gjort. Vi er ikke gift hverken med LO eller Arbejdsgiverforeningen, og vi mener, at de forhandlinger og høringer, der kan blive tale om i sagen, kommer ganske automatisk under udvalgsarbejdet med dette forslag.

Når man erkender, at der i visse situationer foregår en drøftelse, kan jeg ikke forstå, hvorfor man fra socialdemokratiets side er så bange for at præcisere i loven, at denne drøftelse skal ske. Det er den eneste lille detalje, der er tale om at ændre i denne lov, at man simpelt hen siger, at man præciserer i loven, at der foregår en drøftelse. Men spørgsmålet er jo: hvordan foregår denne drøftelse? Den foregår normalt på den måde, at man fra arbejdstagers side henvender sig til ledelsen og laver vrøvl over et eller andet, man ikke er tilfreds med, og mange gange får man med det samme et afvisende svar: det vil vi overhovedet ikke diskutere. Og så kører løbet. Er det egentlig rimeligt? Vil denne ændring i loven ikke være en fordel i allerhøjeste grad for begge parter? Ville det ikke være en fordel, at man, når man vil lave en eller anden aktion i spontaneitet, måske lige fik lejlighed til at køle sig selv lidt ned og tænke sig om?

Jeg kunne godt tænke mig, at vi nærmere fik præciseret, ja, det er nødvendigt, hvordan denne forhandling og samtale skal foregå, og jeg mener egentlig, det var rimeligt, at man, når man kom med et ønske fra arbejderside, i det mindste havde pligt til at præcisere dette skriftligt, lige så vel som det afslag, der eventuelt kom fra arbejdsgivers side, også over for arbejdstagerne blev præciseret skriftligt. Så har vi dokumentationsmaterialet, så har vi bevismaterialet, og så ville måske mange sager, som i dag kommer for arbejdsretten, aldrig komme dér. Det var unødvendigt.

Dette forslag er en forbedring af det arbejdsretlige system til fordel for begge parter og ikke mindst til fordel for arbejdstagerne.

Hr. Johan Philipsen nævnte den minikronik i Erhvervsbladet, som den tidligere forbundsformand Hans Rasmussen har skrevet den 7. oktober 1975, og hvori han, som har forstand på det og mange års erfaring, i dag blankt erkender, at der er noget galt, ja, han erkender faktisk, at man burde ændre